

vanlig høj grad er afhængig af havet, gives adgang til at hævde et særligt fiskeriterritorium på indtil 12 sømil, medens det egentlige søterritorium også i disse tilfælde skal have en maximal bredde af 6 sømil.

Den 1. juni 1958 gav den islandske statsminister meddelelse om, at der den 30. s. m. ville blive offentliggjort nye bestemmelser vedrørende Islands fiskerigrænser. Disse ville blive udstrakt til 12 sømil, og de nye bestemmelser skulle træde i kraft den 1. september 1958.

e. Det færøske lagtings beslutning af 6. juni 1958 og forhandlingerne med Storbritannien om en revision af 1955-overenskomsten.

Den 6. juni 1958 vedtog det færøske lagting følgende beslutning:

„Efter at Island har besluttet at udvide fiskerigrænsen til 12 sømil fra 1. september 1958 at regne, har denne kendsgerning i så væsentlig grad ændret forudsætningerne for fiskerigrænsespørgsmålet, at Færøerne må betragtes som løst fra konventionen med Storbritannien af 24. juni 1901 som ændret ved midlertidig konvention af 22. april 1955. Under hensyn til, at Færøerne har eneret til landsokkelen, beslutter lagtinget at udvide fiskerigrænsen den 1. september i år til 12 sømil beregnet fra de yderste skær og landodder og fra lige basislinjer. Ethvert trawlfiskeri inden for nævnte grænse forbydes.“

Lagtingets beslutning var ikke umiddelbart forenelig med overenskomsten af 1955; i overensstemmelse med det på Genève-konferencen indtagne standpunkt var regeringen imidlertid enig i den på Færøerne rådende opfattelse, at øernes fiskeriterritorium burde være på 12 sømil, og der rettedes derfor den 18. juni 1958 henvendelse i sagen til den britiske regering.

I det britiske svar knyttedes det færøske spørgsmål sammen med løsningen af det tilsvarende islandske, og de egentlige dansk-britiske forhandlinger indledtes derfor først i begyndelsen af september, efter at forhandlinger i NATO om dette sidste spørgsmål var endt resultatløst. Under forhandlingerne har det færøske hjemmestyre været repræsenteret ved to fiskerisagkyndige.

2. Den nye overenskomst vedrørende fiskeriet omkring Færøerne.

Som resultat af forhandlingerne er der opnået enighed om indgåelse af en midlertidig overenskomst om fiskerigrænsen til afløsning af 1955-aftalen.

Denne overenskomst er den 24. februar 1959 blevet godkendt af Færøernes lagting.

Den nye midlertidige ordning skal kun gælde, indtil en almindelig international konvention om territorialfarvandets bredde og om fiskerigrænser træder i kraft, jfr. overenskomstens *afsnit VIII (a)*. Den må ses på baggrund af det forhold, at det som nævnt ikke lykkedes for den internationale konference i Genève i foråret 1958 at finde en løsning på disse problemer, og at den nye internationale konference, som FN har besluttet at lade afholde, ikke vil finde sted før end i foråret 1960.

Aftalen er et kompromis, der kun har kunnet komme i stand ved indrømmelser fra både dansk og britisk side. Det bestemmes derfor udtrykkeligt i overenskomstens *afsnit VII*, at den ikke skal anses at præjudicere parternes synspunkter forsåvidt angår folkerettens regler om afgrænsning af og grænser for det ydre territoriale farvand eller for den eksklusive jurisdiktion i fiskerispørgsmål.

Overenskomstens hovedbestemmelser indeholdes i *afsnittene I, II og III*.

Ved *afsnit I* accepterer Storbritannien, at britiske fartøjer udelukkes fra fiskeri inden for en på kortet indtegnet speciel linje, som i det store og hele, omend med visse afvigelser til begge sider, svarer til en 6 milegrænse (den „blå“ linje). Fiskeriet inden for denne linje forbeholdes altså udelukkende færøske og andre danske fiskere.

Ved *afsnit II* accepterer Danmark på sin side — under hensyn til det fiskeri, som traditionelt drives i farvandene omkring Færøerne af fartøjer indregistreret i Storbritannien — at sådanne fartøjer fortsat driver fiskeri i området mellem foranævnte „blå“ linje og en linje 12 sømil fra lavvandsmærket (den „røde“ linje).

De britiske fiskeres ret til at fortsætte traditionelt fiskeri imellem de to linjer opretholdes imidlertid ikke ubegrænset. Under hensyn til den færøske økonomis særlige afhængighed af fiskeri gøres der visse indskrænkninger i denne ret for britiske fiskere, idet der ved *afsnit III* fastsættes særlige regler for tre i overenskomsten og på kortet nærmere afgrænsede havområder i bæltet mellem de to linjer, et nord, et vest og et syd for Færøerne. Disse områder vil i visse perioder af året blive beholdt fiskeri med langline og håndline. I de pågældende perioder vil alt andet fiskeri blive forbudt dér. Den væsentligste betydning heraf er, at linefiskere, hvilket i praksis så godt som udelukkende vil sige de færøske linefiskere, i disse perioder undgår konkurrence fra trawlfiskere.

Som en naturlig følge af, at Storbritannien kan påberåbe sig traditionelle fiskerimæssige interesser